

Mor!

Jeg i dødens stille kam,
der hvor alt er høytidsteint,
vandrer jeg i mellom gravene,
søker dit hvor Mor er gjemt.

Snøen breder ut sit hvite,
tygga over gravene dine,
men du ser jo ei min kvide.
Moder hør nok barnet sit.

Mine blomster kom for sild
ak, forsent de ble dig brakt,
det jeg gjerne sige vilde
ak, ^{det} bleu aldrig sagt.

Takk da Moder, o mitt hjerte,
er så full av takk til dig.
Du den første bøn meg lærte,
du meg viste himlens veg.

76 Herav skjønner mange goder
her i livet omiggen
men han skjønner kun en moder
sanneli får du ei igjen.